

MARIA GARGANTÉ LLANES

¿Què celebrem quan fem festa?

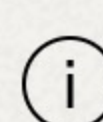
© Run Design

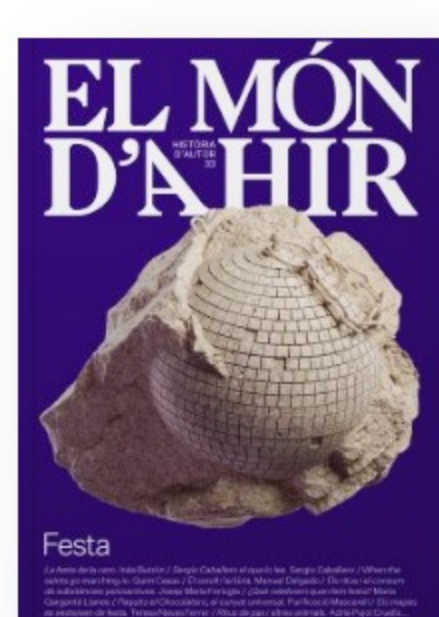
LA FESTA COM A *TEMPS EXCEPCIONAL* és una necessitat humana, no tan sols perquè sigui un parèntesi de repòs en la vida laboral —contemplat a l'article vint-i-quatrè de la Declaració Universal dels Drets Humans—, sinó perquè també va molt lligada a les nostres expectatives de felicitat: la festa sempre és allò que *ha de venir* i que ens obre la porta al que és, literalment, *extraordinari*. D'aquí la importància dels prolegòmens festius, perquè en aquest temps d'espera immediat a la festa el nostre ànim ja pateix algun tipus de transformació i passem a ser uns altres. I això passa abans de la festa major però també ens passa els divendres a la tarda, com a preludi de la festa setmanal, per la qual cosa sempre defensaré que precisament el «preludi» és la millor part del temps festiu: totes les nostres expectatives hi són intactes, abans que la realitat o la vida ens decebin.

Però és que fer festa és tan important que fins i tot ho recull la Bíblia al llibre de l'Èxode (20,8-11) i com a tercer dels preceptes o manaments del Decàleg o Llei de Moisès, on se'ns commina a «santificar les festes» consagrant el «setè dia» a Jahvè, tot recordant que aquest va descansar després de sis dies de crear el món.

I és que fins i tot els més al·lèrgics a la religió hauran de convenir que a l'origen de les celebracions més diverses, i en tots els temps, sempre hi ha un mite justificador. És a dir, no sabem exactament per què els homes i les dones de la prehistòria pintaven a les coves, però podem endevinar que aquelles dones que dansen abillades amb faldilles i amb els pits a l'aire a la Roca dels Moros del Cogul estan *celebrant* alguna cosa de manera ritualitzada (qui sap si un conjur de fertilitat o qualsevol altra cosa que ignorem). O si els bisons i altres animals de caça major representats a Altamira o les coves de l'Arieja i la Dordonya no serien també un conjur d'abundància, materialitzada en un àpat col·lectiu un cop reeixida la caça.

És per això que el fet de celebrar un *benefici* o demanar-lo a una força superior, ordenadora i proveïdora, ja és propi de les societats més ancestrals, i dona la raó al que expressava Mircea Eliade a propòsit del que defineix com a «*Homo religiosus*». El sagrat seria part fonamental de l'experiència humana, no pas oposat al que és profà, que n'és un complement. Ho podem veure en tot un seguit de manifestacions que formen part dels principals cicles festius del cristianisme, però que no obstant ens remetent als cultes dendrolàtrics als arbres o la natura, filtrats també per religions antigues —per exemple, el culte a Dionís, vinculat estretament als boscos, o molts aspectes d'altres politeïsmes més septentrionals.

 Aquest article pertany al número que dedica el dossier a "**Festa (33)**". Si et sembla interessant, pots comprar el número [clikant aquí](#).

Suma't a El Món d'Àhir

Aquests continguts són possibles gràcies a les aportacions dels subscriptors i lectors. I tu, ja en formes part? Fes-ho possible!

[Compra el número ↗](#)
[Subscriu-t'hi](#)